

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๑/๒๕๕๗

วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายประสิทธิ์ กิจเสมอใจ) ในคดีหมายเลขคำที่ ๒๓๒๐๐/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๐๔๑/๒๕๕๒ ของศาลแพ่ง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปความได้ว่า

กระทรวงการคลัง โดยนายปรีดี บุญยัง อธิบดีกรมธนารักษ์ ผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายประสิทธิ์ กิจเสมอใจ (ผู้ร้อง) เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๐ เพื่อขับไล่และเรียกค่าเสียหายจากผู้ร้อง โดยขอให้ศาลบังคับให้ผู้ร้องและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินราชพัสดุ โฉนดเลขที่ ๒๒๗ เลขที่ดิน ๘๕ และส่งมอบที่ดินดังกล่าวให้โจทก์ และชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน ๑๖,๗๓๖.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี โดยให้จำเลยชดใช้เงินค่าเสียหายเป็นรายเดือนๆ ละ ๓๑๕.๑๓ บาท นับแต่วัน ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๓ ผู้ร้องได้ทำสัญญาเช่าที่ดิน ราชพัสดุกับโจทก์ โดยโจทก์ตกลงให้จำเลยเช่าที่ดินราชพัสดุ ขอยรามบุรี ถนนจักรพงษ์ แขวงชนะสงคราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๒๗ เลขที่ดิน ๘๕ จำนวนเนื้อที่ประมาณ ๗๕ ตารางวา มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๓ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๓ โจทก์ได้ต่ออายุสัญญาเช่าเป็นรายปี จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๗ โจทก์ได้มีหนังสือแจ้งให้จำเลยทราบ ว่า โจทก์ไม่อาจพิจารณาต่ออายุสัญญาเช่าให้จำเลยได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการบอกเลิกสัญญาเช่าโดยปริยาย แต่เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนโจทก์ยังผ่อนผันให้ผู้ร้องอยู่ต่อไปอีก โดยผู้อาศัยในที่ดินแปลงดังกล่าว จะต้องชำระค่าตอบแทนการใช้ประโยชน์ที่ดินเท่ากับอัตราค่าเช่าที่ดินพร้อมค่าภาษีบำรุงท้องที่จนกว่า ทางราชการจะเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินแปลงพิพาท

ต่อมาในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ โจทก์ได้มีหนังสือถึงจำเลย ขอให้ผู้ร้องและบริวาร ดำเนินการรื้อถอนและขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากสถานที่เช่าให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๘ แต่ผู้ร้องและบริวารบ่ายเบี่ยงไม่ยอมออกจากที่ดิน โจทก์ได้มีหนังสือเตือนอีก ๒ ครั้ง แต่จำเลย ก็ยังคงเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องขับไล่และเรียกค่าเสียหายจากผู้ร้อง

ผู้ร้องให้การในฐานะจำเลยปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า นายปรีดี บุญยัง ไม่ได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ หนังสือมอบอำนาจไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ได้ปิดอากรแสตมป์ตามกฎหมาย นายปรีดี บุญยัง จึงไม่มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนโจทก์ โจทก์ไม่ใช่เจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๒๗ เลขที่ ๘๕ ตั้งอยู่ริมถนนเจ้าฟ้า - ถนนจักรพงษ์ แขวงชนะสงคราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ผู้ร้องไม่ได้เช่าที่ดินโฉนดเลขที่ดังกล่าวจากโจทก์ ผู้ร้องจึงมิได้ละเมิดสิทธิของโจทก์ อีกทั้งผู้ร้องไม่เคยได้รับหนังสือแจ้งจากโจทก์ให้ขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดิน โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ร้องให้ขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินดังกล่าว และไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากผู้ร้อง

ศาลแพ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๒ ให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินราชพัสดุ และส่งมอบที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์ ให้ผู้ร้องชำระค่าเสียหายจำนวน ๑๖,๗๒๖.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และค่าเสียหายต่อไปอีกเดือนละ ๓๑๕.๑๓ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าผู้ร้องและบริวารจะออกจากที่ดินพิพาท

จำเลยไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จึงอุทธรณ์ใน ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง เรื่องอำนาจฟ้อง เนื่องจากหนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่มอบให้นายปรีดี บุญยัง ดำเนินคดีแทน มิได้ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร หนังสือมอบอำนาจจึงใช้อ้างเป็นเอกสารการมอบอำนาจมิได้ นายปรีดี บุญยัง จึงไม่มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนโจทก์

ประเด็นที่สอง โจทก์มิได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พิพาท

ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้รับอุทธรณ์เฉพาะประเด็นที่หนึ่ง โดยเห็นว่า เมื่อโจทก์เป็นนิติบุคคลโดยเป็นกระทรวงในรัฐบาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นผู้แทนของกระทรวง โจทก์มอบอำนาจให้อธิบดีกรมธนารักษ์ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดฟ้องคดีแทน อากรสำหรับการมอบอำนาจซึ่งกระทรวงโจทก์เป็นฝ่ายที่ต้องเสีย จึงเป็นอันไม่ต้องเสียตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ หนังสือมอบอำนาจโจทก์ใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

ผู้ร้องฎีกาใน ๒ ประเด็น คือ (๑) หนังสือมอบอำนาจโจทก์ไม่ติดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร จะใช้รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้ หรือไม่ (๒) โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๒๗ แขวงชนะสงคราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร หรือไม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาประเด็นที่หนึ่ง และไม่รับฎีกาประเด็นที่สอง

จำเลยยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น

ต่อมาวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ขณะคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ผู้ร้องยื่นคำร้องโต้แย้งว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ให้สิทธิและยกเว้นแก่โจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ

ไม่ต้องปิดอาคารแสดมปีในหนังสือมอบอำนาจ แต่ในขณะเดียวกันฝ่ายผู้ร้องต้องปิดอาคารแสดมปี หากไม่ปิดไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ เป็นบทบัญญัติที่เป็นการแบ่งชั้นวรรณะ ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในกฎหมาย จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงขอให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้องไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นนี้ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้วินิจฉัยต่อไป

ศาลฎีกาพิจารณาคำร้องของผู้ร้องแล้ว เห็นว่า ข้อโต้แย้งของผู้ร้องเกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ ซึ่งขอให้ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยนั้น เป็นกรณีที่ศาลฎีกาจะใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ บังคับแก่คดีนี้ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้รอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของผู้ร้องดังกล่าวตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ข้อวินิจฉัย

จากคำร้องประเด็นที่จะต้องพิจารณาก่อนมีว่า กรณีที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่นั้น สมควรที่ศาลรัฐธรรมนูญรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักทั่วไปให้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพได้รับความคุ้มครอง มาตรา ๕ เป็นบทบัญญัติที่วางเป็นหลักการทั่วไปว่าประชาชนชาวไทยอยู่ในความคุ้มครองของรัฐธรรมนูญเสมอกัน มาตรา ๗ เป็นบทบัญญัติที่ให้นำเอาประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มาใช้วินิจฉัยในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้มีบทบัญญัติกำหนดไว้ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่วางเป็นหลักการทั่วไปให้องค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองได้รับคุ้มครอง และผูกพัน รัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาลในการตรากฎหมาย การบังคับใช้กฎหมาย และการตีความกฎหมาย มาตรา ๒๘ เป็น

บทบัญญัติกำหนดให้บุคคลอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และใช้สิทธิเสรีภาพของตนได้ โดยไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญและศีลธรรมอันดี รวมทั้งสามารถยกบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาล ในกรณีที่ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน มาตรา ๖๐ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้บุคคลมีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการปฏิบัติงานทางปกครองอันมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐซึ่งกำหนดให้รัฐดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ และให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการให้มีประสิทธิภาพ เพื่อสนองตอบความต้องการของประชาชน และมาตรา ๒๓๓ เป็นบทบัญญัติกำหนดให้ศาลมีอำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดีทั้งหลาย

ส่วนมาตรา ๑๒๑ แห่งประมวลรัษฎากร บัญญัติว่า “ถ้าฝ่ายที่ต้องเสียอากรเป็นรัฐบาล เจ้าพนักงานผู้กระทำการของรัฐบาลโดยหน้าที่ บุคคลผู้กระทำการในนามของรัฐบาล องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น สถาภาคไทย วัดวาอาราม และองค์การศาสนาใดๆ ในราชอาณาจักรซึ่งเป็นนิติบุคคล อากรเป็นอันไม่ต้องเสีย แต่ข้อยกเว้นนี้มิให้ใช้แก่องค์การของรัฐบาลที่ใช้ทุนหรือทุนหมุนเวียนเพื่อประกอบการพาณิชย์ หรือการพาณิชย์ซึ่งองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดทำ” มาตรา ๑๒๑ จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดข้อยกเว้นให้กับรัฐบาลหรือเจ้าพนักงาน ผู้กระทำการของรัฐบาล รวมทั้งสถาภาคไทย วัด และองค์การศาสนา ไม่ต้องเสียอากร ยกเว้นองค์การของรัฐบาลที่ประกอบการพาณิชย์โดยใช้ทุนหรือทุนหมุนเวียนและการพาณิชย์ที่จัดทำโดยองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ดังนั้น ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ มิได้มีข้อความที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ ประกอบกับผู้ร้องมิได้โต้แย้งให้ชัดเจนว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวอย่างไร จึงถือว่าเป็นสาระสำคัญที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้วินิจฉัย ทั้งนี้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง ดังนั้นจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย แต่เพียงประเด็นที่ว่า

ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ สำหรับในประเด็นนี้ จากคำร้องจะเห็นได้ว่า ผู้ร้องประสงค์จะให้วินิจฉัยว่า มาตรา ๑๒๑ แห่งประมวลรัษฎากร ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่สำคัญ เพราะได้โต้แย้งว่า มาตรา ๑๒๑ ดังกล่าว เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมเป็นการแบ่งชั้นวรรณะ ก่อให้เกิดความ

ไม่เท่าเทียมกันในกฎหมาย แต่เนื่องจากผู้ร้องอ้างถึงรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ด้วยว่าการจำกัดสิทธิเสรีภาพกระทำไม่ได้ ยกเว้นโดยบทบัญญัติของกฎหมายที่จะต้องให้ความคุ้มครองเท่าเทียมกัน

ดังนั้น จึงเห็นสมควรกำหนดประเด็นดังกล่าว เพื่อพิจารณาวินิจฉัยดังนี้

ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ บัญญัติข้อยกเว้นให้รัฐบาลหรือเจ้าพนักงานผู้กระทำงานของรัฐบาล ไม่ต้องเสียอากรซึ่งชอบด้วยหลักการและเหตุผล เนื่องจากการเสียภาษีและอากร เป็นภาระหน้าที่ของบุคคลรวมทั้งที่เป็นนิติบุคคลที่จะต้องเสียให้แก่รัฐหรือรัฐบาล รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕ ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า บุคคลที่เป็นชนชาวไทยมีหน้าที่เสียภาษีอากรให้แก่รัฐ รัฐหรือรัฐบาลไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีหรืออากรให้แก่รัฐหรือรัฐบาลเอง ยกเว้นเป็นการกระทำเชิงพาณิชย์ที่มุ่งหากำไรและนำเอากำไรมาใช้เป็นทุนดำเนินการทางพาณิชย์ต่อไป ซึ่งหมายถึงทุนหรือทุนหมุนเวียนนั่นเอง ซึ่งกรณีเช่นนี้ได้มีข้อยกเว้นบังคับไว้แล้วในมาตรา ๑๒๑ ให้ต้องเสียอากร

ดังนั้นกรณีที่จะถือว่า มาตรา ๑๒๑ ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ประกอบมาตรา ๒๕ จะต้องเป็นกรณีของการที่เลือกปฏิบัติให้บุคคลไม่มีความเท่าเทียมกันในการเสียอากรซึ่งมาตรา ๑๒๑ ไม่มีข้อความที่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติดังกล่าว การยกเว้นให้รัฐบาลและเจ้าพนักงานที่กระทำการในนามของรัฐบาล ไม่ต้องเสียอากร ไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม มิใช่เป็นการแบ่งชั้นวรรณะ เพราะรัฐไม่มีหน้าที่เสียอากรให้กับตนเองอยู่แล้ว และเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ได้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง

ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๑๒๑ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ประกอบมาตรา ๒๕

นายสุจิต บุญบงการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ